

WILLY VANDERSTEEN

De Rode Ridder

DE EERSTE AVONTUREN 1966 • 1967

STANDAARD UITGEVERIJ

Alle verhalen van De Rode Ridder zijn met hun originele belettering, zoals ze destijds in de eerste albums uit de reeks verschenen, opgenomen in deze integrale bundeling. Er is resoluut voor authenticiteit gekozen, zelfs als dat niet in overeenstemming is met de spellingsregels van het hedendaagse Nederlands. Fouten tegen onder meer de dt-regel werden dus ook ongemoeid gelaten.

© 2019 Standaard Uitgeverij
Rijnkaai 100/A1, B-2000 Antwerpen

Lay-out: Leuk Ontwerp!
Opmaak dossier: David Steenhuyse
Met dank aan Ivo De Wispelaere

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

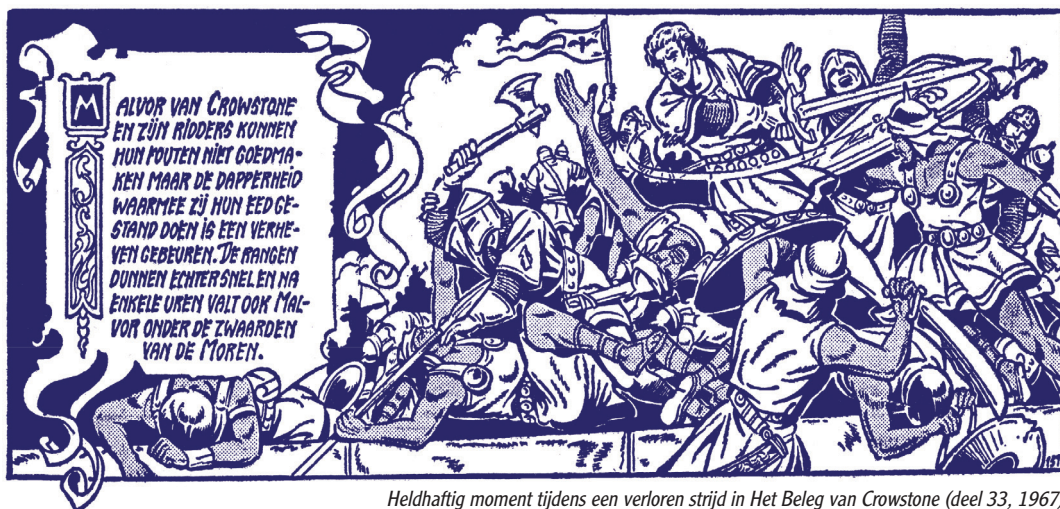
Alle rechten van reproductie, vertaling en aanpassing
zijn uitdrukkelijk voorbehouden voor alle landen.

D/2019/0034/072
ISBN 978 90 02 26786 4

MUMMIES EN MOREN

Studio Vandersteen draait in 1966 op volle toeren. Frank Sels, die *De Rode Ridder* in 1963 overnam, besluit zijn eigen weg te gaan. De allerlaatste pagina's van *Mysterie te Camelot* (deel 30, 1966) moet Eduard De Rop afwerken. Daarna neemt hij ook de vijf volgende delen voor zijn rekening.

door Ivo De Wispelaere

Heldhaftig moment tijdens een verloren strijd in *Het Beleg van Crowstone* (deel 33, 1967).

Eduard De Rop

Eduard De Rop (1928-2007) begint zijn carrière als meubelontwerper, tuimelt daarna de publiciteitswereld in en komt via de strips die hij voor reclamebureau Hopstaken tekent uiteindelijk bij zijn nieuwe werkgever Willy Vandersteen terecht. Zijn carrière bij Studio Vandersteen start in 1959 met het inkten van het *Suske en Wiske*-album *Het Vliegende Bed* (deel 47, 1959). Hij volgt hiermee Karel Boumans op. Datzelfde jaar helpt hij ook de nieuwe reeks van de studio, *De Rode Ridder*, opstarten met Karel Verschuere. Na een tweetal jaar werkt Verschuere alleen verder aan de reeks. In 1966, na het vertrek van Frank Sels, krijgt De Rop *De Rode Ridder* opnieuw onder zijn hoede. Zijn bijdrage aan de reeks is bijgevolg op te delen in twee periodes.

De beginjaren (1959 tot 1961)

Willy Vandersteen maakt een korte inhoud van het eerste verhaal, maar werkt dat niet verder uit omdat hij voor de krant de kans krijgt om op reis

te vertrekken naar het Verre Oosten, om de reisreportage van journalist Maria Rosseels ter plaatse te illustreren (zie deel 1 van deze integrale reeks). Vandersteen is afwezig van begin september tot eind oktober. De Rop, Karel Verschuere en Willy's zoon, Bob Vandersteen, komen ondertussen in actie en werken *Het Gebroken Zwaard* (deel 1, 1959) af, nog voor Vandersteen terug is. Deze laatste is enthousiast over het resultaat en besluit het volgende deel, *De Gebroken Sporen* (deel 2, 1960), zelf onder handen te nemen. Na deze vliegende start zal De Rop het teken- en inktwerk voor de albums *Het Veenspook* (deel 3, 1960) tot *De Gouden Sikkels* (deel 8, 1961) delen met Karel Verschuere. Op scenario van Vandersteen werken ze door elkaar en schetsen ze hun eigen tekeningen en inkten ze die van de ander, zodat er even een gemeenschappelijke Verschuere/De Rop-stijl ontstaat. Vanaf *De Draak van Moerdal* (deel 9, 1961) werkt Verschuere alleen verder aan de reeks en krijgt De Rop andere reeksen onder zijn hoede.

De tweede periode (1966 tot 1967)

Vanaf *Baloch, de Reus* (deel 16, 1963) neemt Frank Sels de reeks over van Karel Verschuere, maar in 1966 verlaat hij de studio, nog voor *Mysterie te Camelot* (deel 30, 1966) klaar is. De Rop moet het album afwerken en als trouwe soldaat van Vandersteen inkt hij ook de vijf volgende delen. Voor De Rop komt deze tijdelijke opdracht niet als een grote verrassing omdat hij al betrokken was bij de productie van de eerste acht albums. *Het Derde Wapen* (deel 35, 1967) is het laatste album waaraan hij meewerkt.

De stijlevolutie van De Rop

Aangezien Verschuere en De Rop door elkaar werken en vaak elkaars tekeningen inkten, is het moeilijk om uit te maken wat De Rops bijdrage nu precies is. De typische, dikke grafische inktlijnen van De Rop, die we later ook terugzien in zijn inktwerk voor *Suske en Wiske*, herkennen we nog het meest in *Het Wapen van Rihei* (deel 6, 1961), *De Val van Angkor* (deel 7, 1961) en *De Gouden Sikkel* (deel 8, 1961). Over *Het Wapen van Rihei* beweert De Rop trouwens dat hij het verhaal ook heeft geschreven.¹ Nadat Verschuere na *De Gouden Sikkel* de reeks overneemt, worden die contourlijnen weer wat subtieler. Hij varieert ook meer met de lijndikte.

Wanneer Frank Sels *Mysterie te Camelot* onafgewerkt achterlaat om als zelfstandige aan de slag te gaan, inkt Vandersteen waarschijnlijk zelf de twee volgende stroken 105 en 106.

De subtielere inktling en het tartanpatroon dat de textielplooien niet volgt, zijn typisch voor Vandersteen. Daarna neemt De Rop de fakkel weer over. Zijn werk voor de westernreeks *Karl May* draagt Vandersteen over aan studiomedewerker Eugene Goossens. Het is echter alweer wat jaren geleden dat De Rop Johan heeft getekend. Maar de tijd van experimenteren is intussen voorbij. Voor de eerste delen konden De Rop en Verschuere het zich nog permitteren om van alles uit te proberen met de (karakter)kop en het kapsel van de Rode Ridder, maar intussen zijn we zes jaar verder. Verschuere en Sels hebben Johan een vast uiterlijk gegeven en De Rop moet zich daarnaar schikken. Gelukkig staat Johan vaak volledig (en dus wat kleiner) afgebeeld op de plaatjes, waardoor De Rop zijn gezicht minder gedetailleerd moet weergeven. De Rop kan zich voor Johans gelaatsuitdrukking dus meestal tot wat schematische trekken beperken. Een frontaal afgebeelde Johan vermijdt hij vaak. Zijn zij- en achteraanzicht komen meer voor. Voor het tartanpatroon volgt De Rop toch weer Sels' manier van werken: het patroon volgt netjes de plooien van de Schotse rokjes.

Na *Het Derde Wapen* stopt De Rops werk voor *De Rode Ridder*. Voor het volgende album, *De Zwarte Roos* (deel 36, 1968), staat niet direct een nieuwe vaste medewerker klaar, zodat het album een mengelmoes aan stijlen bevat en grafisch gezien een van de mindere uit de reeks is.

Vergelijking tussen het gezamenlijk inktwerk van Eduard De Rop en Karel Verschuere in *De Gouden Sikkel* (deel 8, 1961) en het solowerk van Karel Verschuere in *De Draak van Moerdal* (deel 9, 1961).